

[Wilhelm.]

udvider mulighederne for at holde retsmøder, uden at tiltalte får adgang til dem, og uden at hans forsvarer får adgang til dem, og det gælder mulighederne for at afskære tiltalte og hans forsvarer fra aktindsigt. Det er skærper, som vi ikke har kunnet finde nogen begrundelse for.

Nu er dette lovforslag ca. 1 år gammelt. I hele det år har der foreligget en scribe spørgsmål fra VS bl. a. for at få illustreret, hvad man vil med de nævnte bestemmelser. Kan man fra justitsministeriets side nævne bare et enkelt eksempel fra de sidste 30 år, hvor man ville have benyttet disse paragraffer? Vi har ikke fået noget svar. Vi har opstillet konkrete eksempler og spurgt: ville man benytte det dér og dér og dér og dér? Det ville dog være interessant at få svar, og vi vil forfølge sagen for at få justitsministeriet til at svare ja eller nej til, om man ville have benyttet de nævnte paragraffer på disse områder. Det ville være interessant, hvis man ikke kunne finde ét eneste tilfælde fra de sidste 30 år, hvor man ville have benyttet disse beføjelser, for så kunne man spørge, hvad vi egentlig skal med denne lov. Men det ville sandelig også være interessant, hvis vi kunne få justitsministeriet til klart og tydeligt at sige, at i den og den sag, i Blechingbergsagen, i trotylbandsagen, eller hvad det nu kunne være – og vi har som sagt opstillet en scribe af tilfælde og bedt om erklæringer i hvert enkelt af dem – ville man have kunnet benytte dem og ville man have gjort det. Det har vi ikke fået svar på endnu, og det agter vi at forfølge.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det fremgår med al tydelighed af denne forholdsvis korte debat i dag, at der stadig væk er meget stor spænding imellem synspunkterne over for dette lovforslag. Jeg vil beklage meget, hvis vi en fjerde gang skal i gang med at diskutere forslaget i folketinget, og derfor udtrykker jeg et stærkt ønske om, at man trods stor arbejdsbyrde i retsudvalget alligevel kan nå at komme igennem med behandlingen af dette forslag.

Der er i særlig grad nogle enkelte punkter, der kommer til debat hver gang, bl. a. det, som hr. Hagen Hagensen berørte, nemlig balancen mellem hensynet til det enkelte menneske og hensynet til samfundet. Det fremgår også med

al tydelighed af den korte debat i dag, at der her er to, skulle jeg sige modstående, synspunkter, der kommer til at slås med hinanden. Eller måske skulle jeg hellere sige det på den måde, at der er nogle, der lægger trykket stærkere på det ene end på det andet af disse to synspunkter. For hvis man nu f. eks. tog udgangspunkt i det udmærkede punkt, som hr. Mølgaard citerede fra retsforbundets program, så kunne man måske i nogen grad enes om, at der her ligger nogle principper, som der skal tages hensyn til. Men i samme øjeblik de skal udmøntes, afsløres det, hvilke forskelle i holdning vi har over for disse ting.

Det andet stridsspørgsmål drejer sig om valget af advokat, som fru Mimi Jakobsen som den første var inde på. Dér er jeg nødt til at sige, at man tilsyneladende i debatten hele tiden har overset, at det er retten, der træffer afgørelse om dette. Derfor vil det også blive uhyre vanskeligt at besvare hr. Wilhelms hypotetiske spørgsmål: hvornår ville man gøre det og det? For det kan jo ikke lade sig gøre, hverken for mig eller for nogen anden i justitsministeriet, når det kommer til stykket, at sige: sådan ville den ret have gjort i det og det tilfælde. I hvert fald skal jeg nok afholde mig fra at sige noget sådant; jeg skal ikke gribe ind over for dommernes uafhængighed i så henseende. Jeg vil sætte en tyk streg under, at man tilsyneladende har overset, at det er retten, der tager stilling i disse sager. Derfor er der visse ting, der ikke kan besvares klart og enkelt.

Jeg havde lyst til at sige til fru Tove Jørgensen, som var en af de mange, der var inde på at diskutere spørgsmålet om varetægtsfængslingerne, at varetægtsfængslingernes længde nu ikke altid bare er udtryk for en for langsom sagsbehandling eller, som hr. Mølgaard sagde det, udtryk for, at der mangler personale i statsadvokaturen osv. Det kan også hænge sammen med selve sagens karakter, og det kan hænge sammen med den sigtedes hele negative indstilling til at få tingene klaret op.

Må jeg slutte med at sige: jeg håber, at vi vil være i stand til i justitsministeriet at yde den nødvendige saglige medhjælp til, at man kan komme til bunds i tingene. Men jeg har på forhånd opgivet håbet om, at det vil kunne lade sig gøre at samle de to, skal vi sige noget modstående synspunkter i en fælles holdning på dette område. Der skal gøres et regulært arbejde for at nå det, men det bliver svært.